

Arrest

nr. 290 412 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 10 februari 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.08.2022 werd ingediend door:

Naam: A. (..) Voorna(a)m(en): R. B. (..) Nationaliteit: Ghanees

Geboorteplaats: Kumasi RR. xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde G. L. (..) (RR: xxxxxxxxx), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende bewijzen opnieuw voorgelegd:

- Geldstorting via Ria van de referentiepersoon aan betrokkene in de periode van 09.11.2018 tot en met 04.12.2020 voor een totaalbedrag van 1490,28 euro*
- Unemployment certificate, Republiek Ghana dd. 10.05.2020 op naam van betrokkene, waaruit blijkt dat hij sedert 18.07.2017 als werkloze geregistreerd staat in Accra.*

Bewijzen die geactualiseerd werden:

- Attest OCMW Antwerpen dd. 22.08.2022 op naam van de referentiepersoon en dd. 24.08.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen financiële steun aanvroegen tot deze datum*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt nog steeds niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Als bewijs van onvermogen wordt opnieuw hetzelfde unemployment certificate op naam van betrokkene voorgelegd waaruit blijkt dat hij sedert 17.07.2017 als werkloze geregistreerd staat in Accra. Dit certificaat kan nog steeds niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Het zegt immers niet over eventuele eigendommen of andere bronnen van inkomsten die betrokkene mogelijks over beschikte. Het is immers niet omdat men graag in loondienst zou werken en zich daarom liet registreren als werkzoekende, dat er in tussentijd geen andere economische activiteit wordt ontplooid.

Wat betreft de verzendingsbewijzen van geld via Ria van de referentiepersoon naar betrokkene in de periode van 09.11.2018 tot en met 04.12.2020, is nog steeds niet aangetoond dat betrokkene van deze bedragen afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Immers, de frequentie en de waarde van de geldverzendingen - met name 14 verzendingen in totaal, allen samen ter waarde van amper 1490,28 euro, en dit over een periode van iets meer dan 2 jaar is te weinig. Dat 1490,28 euro wel degelijk iets waard is in Ghana willen we wel aannemen. Maar het is niet geloofwaardig dat een dergelijk bedrag toereikend zou zijn voor een volwassen persoon om overwegend mee in zijn levensonderhoud te voorzien over een zo lange periode.

Bovendien blijkt uit het dossier (meerbepaald de databank van Dolsis) + de voorgelegde loonbrieven (01.12.2021 - 17.12.2022, 01.04.2022 - 06.05.2022) dat betrokkene sinds zijn aankomst in België bijna ononderbroken tewerkgesteld is. Momenteel werkt hij bij 'AIB NV'. Dit wil zeggen dat betrokkene in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien en dus helemaal niet afhankelijk is van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene onvoldoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt nog steeds niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. De voorgelegde Attesten van Inburgering en Attesten Nederlands tweede taal doen geen afbreuk aan bovenstaande vastellingen. Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting formuleert de verzoekende partij kritiek op hetgeen gesteld door de verwerende partij in de nota met opmerkingen en vat zij haar middelen als volgt samen:

"In voormelde nota stelt verwerende partij dat er een materiële vergissing is geslopen in de bestreden beslissing dd. 10.02.2023.

Zoals door verzoeker correct opgemerkt in zijn verzoekschrift dd. 10.03.2023 wordt er in de bestreden beslissing dd. 10.02.2023 foutief gewag gemaakt van art. 40bis, §2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet alwaar art. 40bis, §2, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Art. 40bis Vreemdelingenwet stelt immers:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Verwerende partij baseert haar beslissing op een foutieve rechtsgrond en doet dit thans af als een materiële vergissing.

Zo verwijst verwerende partij naar art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel heeft echter betrekking op bloedverwanten in opgaande lijn, wat in casu niet van toepassing is.

Verzoeker is de zoon van mevrouw G. L. (...) en verzoekt om gezinshereniging met haar, niet vice versa.

Het gaat in casu niet om een materiële vergissing die zomaar kan worden rechtgezet.

Als administratieve overheid dient verwerende partij haar beslissingen correct en afdoende te motiveren en dient zij het zorgvuldigheidsbeginsel te respecteren. Mistens kan verwacht worden dat zij zich bij het nemen van haar beslissing baseert op de juiste rechtsgrond, wat in casu niet gebeurd is.

Verzoeker kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing onvoldoende, zelfs foutief is gemotiveerd en dat daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

In casu kan men zich de vraag stellen in welke mate verwerende partij als zodanig in staat was om het dossier van verzoeker in concreto te onderzoeken, nu verwerende partij ervan uitging dat verzoeker geen gezinshereniging aanvraag met zijn mevrouw G. L. (..) maar vice versa.

Het voorgaande is niet alleen foutief maar ook erg verwarrend voor verzoeker die zich in een beroepsprocedure dient te verdedigen op basis van de foutieve rechtsgrond aangehaald door verwerende partij.

Het feit dat verwerende partij thans haar fout rechtzet in haar nota dd. 28.03.2023 doet niets af aan het feit dat de initiële bestreden beslissing dd. 10.02.2023 behept was met een fout.

-> Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoeker niet afdoende bewijst dat hij in het verleden ten laste was van zijn moeder -quod non –

Verzoeker is de (meerderjarige) zoon van mevrouw G. L. (..), van Nederlandse nationaliteit, RR. xxxxxxxxxxxx.

Mevrouw G. (..) woont reeds geruime tijd in België en is alhier tewerkgesteld.

In 2021 kwam verzoeker naar België teneinde zich bij zijn Nederlandse moeder te vestigen.

Verzoeker woont sinds 2021 samen met zijn moeder op het adres te 2060 ANTWERPEN, (..)

De vader van verzoeker, de heer A. N. B. (..), is overleden.

De afstamming wordt door verwerende partij niet betwist.

Verzoeker was alleen in Ghana, hij vond geen werk en diende financieel ondersteund te worden door zijn moeder.

Verzoeker heeft t.a.v. verwerende partij bewijzen van deze geldtransfers voorgelegd. Het ging in casu over een bedrag van 1490,28 EURO, verspreid over 2 jaar. Er werd meer geld overgemaakt aan verzoeker doch zijn moeder heeft niet allé bewijzen bijgehouden.

Met de gelden die door de moeder van verzoeker naar Ghana werden gestuurd, kon verzoeker minimaal overleven in Ghana.

Verwerende partij stelt dat de moeder van verzoeker bewijst dat ze 'slechts 1490,28 EURO' naar verzoeker heeft gestuurd over een période van 2 jaar (stuk 12 bundel verzoeker).

Verzoeker wil nogmaals benadrukken dat zijn moeder niet allé bewijzen heeft bijgehouden van de geldtransfers uit het verleden.

Daarenboven heeft de moeder van verzoeker hem ook cash geld gegeven toen ze hem ging bezoeken in GHANA en ze gaf cash geld mee aan mensen die naar GHANA reisden teneinde dit aan verzoeker te bezorgen.

De moeder van verzoeker ging ervan uit dat haar zoon in GHANA zou blijven en zich niet in België bij haar zou vestigen.

Veel bewijzen van geldtransfers werden dan ook niet bewaard gezien men er nooit vanuit ging dat er in de toekomst een procedure gezinshereniging zou worden gestart. De moeder van verzoeker ging ervan uit dat haar zoon in GHANA een job zou vinden en in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Wei kan verzoeker aantonen dat er voor de période 2020 (de période voor hij naar België kwam) bijna maandelijks door zijn moeder aan hem geld werd overgemaakt.

Zo werden er aan verzoeker voor de période november 2019 t.e.m. december 2020 volgende bedragen overgemaakt :

16/11/2019 50,00 EURO

13/01/2020 200,00 EURO

08/04/2020 51,28 EURO

25/04/2020 50,00 EURO

13/05/2020 200,00 EURO

07/06/2020 95,50 EURO

04/07/2020 100,00 EURO

23/07/2020 100,00 EURO

05/09/2020 100,00 EURO

03/10/2020 100,00 EURO

03/11/2020 100,00 EURO

20/11/2020 50,00 EURO

04/12/2020 143,50 EURO

Verwerende partij spreekt over kleine bedragen doch houdt geen rekening met het feit dat het leven in GHANA veel goedkoper is dan in België.

Bovendien had verzoeker als student en werkloze jonge man niet veel geld nodig om in GHANA te kunnen overleven.

Verwerende partij moet in casu rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Er kan door verwerende partij onmogelijk een vast (minimum)bedrag worden bepaald waarmee het familielid 'ten laste' onderhouden wordt in het herkomstland: het niveau van financiële steun om

minimaal te kunnen overleven in het herkomstland verschilt van land tot land. De levenskost is in elk land verschillend.

Daarenboven moet er in casu ook rekening worden gehouden met de inkomsten van de moeder van verzoeker en de kosten die zij zelf heeft in België.

Het Hof van Justitie van de EU heeft in het verleden geoordeeld dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren kan/mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Verwerende partij hanteert hiervoor eigen criteria zoals :

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden
- Bewijsinkomen van de Unieburger die je komt vervoegen
- Bewijs van onvermogen
- Burgerlijke stand
- Leeftijd en eventuele diploma's

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de Unieburger, in casu de moeder van verzoeker, bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. In casu is dit het geval.

DVZ stelt dat verzoeker niet bewijst dat hij geen onroerende goederen in eigendom heeft in GHANA.

Het voorgaande klopt niet.

Verzoeker heeft samen met zijn aanvraag een bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat hij sinds 2017 als werkloze geregistreerd staat in GHANA (stuk 6 bundel verzoeker) alsook een attest van de belastingdienst waaruit blijkt dat hij geen eigendom heeft aldaar (stuk 5 bundel verzoeker).

Ook legt hij een attest voor waaruit blijkt dat hij voor 2017 student was (stuk 19 bundel verzoeker).

Volgens Uw Raad vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Het feit dat verzoeker gestudeerd heeft in GHANA wil niet zeggen dat hij zichzelf kan onderhouden aldaar. Verzoeker verwijst hiervoor naar de Rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat in het verleden stelde dat het niet van belang is of het familielid hypothetisch in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid: lidstaten moeten bij de beoordeling van de afhankelijkheid immers uitgaan van de feitelijke situatie in het herkomstland. Zij moeten niet beoordelen waarom de afhankelijkheid bestaat (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85).

Verzoeker verwijst in casu ook nog naar de mededeling van de Commissie aan het EP en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden Brussel, dd. 2.7.2009.

2.1.4. Ten laste komende familieleden Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd.

Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland met weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend.

-> Wat betreft de korte tewerkstelling van verzoeker in België:

Verzoeker had gedurende de aanvraagprocedure het recht om te werken. Verzoeker heeft in België werk gezocht, een cursus inburgering gevolgd en Nederlandse geleerd. Verzoeker wou zich zo vlug mogelijk integreren in Belgische Maatschappij. Het voorgaande kan verzoeker niet verweten worden. Echter stelt verwerende partij dat verzoeker omdat hij kort gewerkt heeft, financieel niet afhankelijk is van zijn moeder.

Echter, volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05), en dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

-> Wat betreft de schending van art. 8 EVRM

Verwerende partij stelt foutief dat in casu art. 8 EVRM niet wordt geschonden. Weliswaar heeft verzoeker geen bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, doch door de bestreden beslissing kan hij geen verblijfsvergunning krijgen teneinde legaal in België bij zijn moeder te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cfr. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoeker meent in casu dat het begrip 'familiaal leven' in art. 8 EVRM en 'eenheid van gezin' in de RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 de relatie tussen hem en zijn moeder mevrouw GYMAH insluit, ook al is hij meerderjarig.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen concreet onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker. Zo werden verzoeker en zijn moeder nooit aan enig interview onderworpen.

Daarenboven stelt art. 8 EVRM ook dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker heeft het recht om zich bij zijn moeder in België te vestigen.

Mevrouw G. (...) heeft de Nederlandse nationaliteit en is van rechtswege toegelaten tot een verblijf in België.

Door aan verzoeker een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie te weigeren wordt art. 8 EVRM geschonden.

Het feit dat verzoeker geen bevel ontving om het grondgebied te verlaten doet daaraan geen afbreuk.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Verzoekende partij beoogt met haar aanvraag de gezinshereniging met haar Nederlandse moeder, die in België verblijft. Waar zij betoogt dat in de bestreden beslissing artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet wordt vermeld terwijl de in casu toepasselijke bepaling artikel 40bis, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is, kan de Raad de verzoekende partij niet volgen dat deze verkeerde vermelding aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dat de verwerende partij erkent dat het gaat om een aanvraag tot

gezinshereniging met haar Nederlandse moeder in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en dat in dergelijk geval een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen verzoekende partij en haar Nederlandse moeder in het herkomstland. Dit strookt met het bepaalde in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen[...]

(...)”

Geenszins kan verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij de situatie van een ascendent ten laste in aanmerking hebben genomen in plaats van de situatie van een descendent ten laste. Dit blijkt overduidelijk uit de gegeven motivering.

De Raad benadrukt daarbij nog dat uit de formele motiveringsplicht niet kan worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een wet noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de precieze artikelen, althans niet indien de verzoekende partij uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat (RvS, nr. 199.583 van 18 januari 2010; RvS, nr. 248.367 van 28 september 2020; RvS, nr. 250.145 van 17 maart 2021). *In casu* is het duidelijk op welke rechtsgrond de bestreden beslissing steunt en blijkt niet dat de verzoekende partij op een verkeerd been is gezet. Het loutere feit dat de verwerende partij per vergissing melding maakt van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet leidt *in casu* geenszins tot de vaststelling dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Daarenboven – voor zover het betoog van verzoekende partij zou kunnen aangenomen worden – *quod non*, ziet de Raad niet in welk belang verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van het middel nu zijzelf erkent dat zij om verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse moeder te kunnen bekomen moet aantonen dat zij ten laste is van haar Nederlandse moeder in het land van herkomst. Een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing omwille van de verkeerde vermelding van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet zou enkel inhouden dat dezelfde bestreden beslissing wordt genomen met als enige verschil dat melding wordt gemaakt van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Dergelijke nietigverklaring houdt immers niet in dat de feitelijke overwegingen verkeerd zijn en de verwerende partij zich daarover opnieuw zou moeten buigen. Verzoekende partij haalt aldus geen voordeel uit een eventuele nietigverklaring op voormelde grond.

3.5. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Het wordt niet betwist dat volgens deze bepaling - en de invulling die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven (HvJ 16 januari 2014, C-423/12 Reyes) - een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is slechts een verblijfsrecht erkend kan zien, indien hij materieel wordt ondersteund door zijn familielid dat in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste zijn”, is dat bewijs vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot verblijf levert.

Verzoekende partij moet dus, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, haar Nederlandse moeder, hetgeen minstens impliceert dat zij moet aantonen dat zij in haar land van herkomst niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien en zij om die reden materieel werd ondersteund door haar moeder.

De verwerende partij is onder meer van oordeel dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens, stellende dat haar onvermogen niet afdoende is aangetoond en dat de frequentie en de waarde van de geldverzendingen te weinig is om aan te tonen dat zij daarmee in haar levensonderhoud kon voorzien.

3.6. Verzoekende partij betoogt dat zij alleen was in Ghana, geen werk vond en financieel ondersteund diende te worden door haar moeder. Met dergelijk bloot betoog doet de verzoekende partij evenwel geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat zij met de door haar voorgelegde stukken niet heeft aangetoond werkelijk ten laste te zijn geweest van haar moeder in het land van herkomst.

Verzoekende partij erkent immers dat zij slechts bewijzen van geldstortingen van haar moeder heeft voorgelegd voor de periode van 9 november 2018 tot en met 4 december 2020 voor een totaalbedrag van 1490,28 euro. Waar zij betoogt dat haar moeder meer geld heeft overgemaakt maar daarvan de bewijzen niet heeft bijgehouden, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat er slechts aangetoond wordt dat zij in de voormelde periode een totaalbedrag van 1490,28 euro ontvangen heeft van haar moeder. Verwerende partij kan bezwaarlijk rekening houden met loutere verklaringen over geldtransfers van haar moeder naar verzoekende partij om aan te nemen dat de voorwaarde van het ten laste zijn vervuld is.

Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat het leven in Ghana veel goedkoper is dan in België en zij betwist dat de overgemaakte gelden niet toereikend zouden zijn om in haar basisbehoeften te voorzien in Ghana, gaat zij volledig voorbij aan de motivering dat: *“Dat 1490,28 euro wel degelijk iets waard is in Ghana willen we wel aannemen. Maar het is niet geloofwaardig dat een dergelijk bedrag toereikend zou zijn voor een volwassen persoon om overwegend mee in zijn levensonderhoud te voorzien over een zo lange periode.”* Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat dit standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk of foutief is. Waar zij nog betoogt dat zij als student en jonge man niet veel geld nodig had om in Ghana te kunnen overleven dient gesteld dat ook een student naast studiekosten nog kosten heeft zoals voeding en onderdak en zij met dit betoog evenmin aantoonde dat het overgemaakte totaalbedrag van 1490,28 euro over een periode van twee jaar afdoende is om zelfs als student in Ghana in haar basisbehoeften te voorzien. De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij bij de beoordeling van het ten laste zijn in het herkomstland rekening zou moeten houden met de inkomsten van de moeder en de kosten die zij zelf heeft in België. Immers moet de verzoekende partij aantonen dat zij afhankelijk was van haar moeder in het land van herkomst om in haar basisbehoeften aldaar te voorzien. Met haar betoog dat erop neerkomt dat haar moeder zelf ook nog kosten heeft, lijkt zij eerder te erkennen dat de geldzendingen van haar moeder te beperkt waren om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen.

De Raad benadrukt dat een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoonde dat zij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat – wanneer blijkt dat de overgemaakte geldsommen over een periode van twee jaar te beperkt zijn, – de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat verzoekende partij werkelijk afhankelijk was van de geldstortingen om in haar basisbehoeften te voorzien.

Ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) blijkt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de verwerende partij om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon af te toetsen aan het bedrag en de frequentie van de eventueel overgemaakte geldelijke middelen. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk en duurzaam afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij inzake de overgemaakte geldsommen oordeelt dat deze bewijzen te summier zijn, zowel wat betreft frequentie als wat betreft het bedrag. Zoals verzoekende partij zelf erkent, moet zij aantonen dat zij de financiële steun nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien. Het bewijs moet immers geleverd worden dat het gaat om een reële afhankelijkheid, in die zin dat de vreemdeling in zijn land van herkomst gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien. Uit veertien summiere geldstortingen van in totaal slechts 1490,28 euro op een periode van twee jaar blijkt evenwel niet dat verzoekende partij op deze sommen aangewezen was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst. Zelfs waar aangenomen kan worden dat de levensstandaard van land tot land verschilt, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat veertien summiere geldstortingen voor een totaal van 1490,28 euro op twee jaar tijd het bewijs leveren dat zij hierop aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien in Ghana, en dat het aldus gaat om een reële afhankelijkheid van de referentiepersoon. De loutere overtuiging van verzoekende partij dat zij met deze geldstortingen wel degelijk het bewijs heeft geleverd afhankelijk te zijn van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien in het herkomstland, doet uiteraard geen afbreuk aan de motivering ter zake.

3.7. Het betoog voorts dat zij wel degelijk onvermogen is in het land van herkomst, voor zover dit al zou kunnen aangenomen worden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond reëel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogen zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, maar wel van een derde. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aannemelijk gemaakt ten laste te zijn van de referentiepersoon, met andere woorden afdoende financiële en/of materiële ondersteuning te ontvangen van de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien, en dit motief, gelet op de bespreking hoger, niet wordt weerlegd of ontkracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling te schragen dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is het motief betreffende het al dan niet onvermogen zijn van de verzoekende partij in het land van herkomst overtuigend. Haar betoog dat de stukken die zij heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij onvermogen was niet deugdelijk bij de besluitvorming werden betrokken, kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.8. Ook waar zij kritiek uit op het motief inzake haar eigen tewerkstelling in België wijst de Raad erop dat dit een overtuigende motivering betreft die geen afbreuk kan doen aan het determinerend motief dat zij met de voorgelegde stukken niet heeft aangetoond werkelijk ten laste te zijn van haar moeder in het herkomstland.

3.9. Verzoekende partij beroept zich verder op een schending van artikel 8 EVRM.

3.10. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

3.11. Het loutere gegeven dat verzoekende partij als gezonde volwassen man van 26 jaar samenwoont met haar moeder, volstaat niet om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

3.12. Uit de bespreking hoger blijkt dat verzoekende partij de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon niet aan het wankelen brengt. De vereiste dat verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van haar moeder kan worden beschouwd als een voorwaarde die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt. (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

3.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. De voorts theoretische beschouwingen van verzoekende partij over het voormelde verdragsartikel kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER